

FULL PARROQUIAL

PARRÒQUIA SANTA MARIA D'OLESA DE MONTSERRAT

ÈPOCA III - ANY XIX - 3 DE GENER DE 2021

Anunci de les festes de l'any

La glòria
del Senyor
s'ha manifes-
tat a Betlem i
es continuarà
manifestant entre
nosaltres, fins al dia
del seu retorn gloriós.

Per això us anuncio amb
goig, germans i germa-
nes, que, així com ens hem
alegrat en aquestes festes del
Nadal de nostre Senyor Jesu-
crist, ens alegrarem també en la
gran celebració pasqual de la Re-
surrecció del Nostre Salvador.

Així, doncs, tinguem present que aquest
any l'exercitació de la Quaresma que ens
prepara per a les festes pasquals comença-
rà el dia 17 de febrer, dimecres de Cendra, i
del 2 al 4 d'abril celebrarem amb fe la mort, se-
pultura i resurrecció del Senyor Jesús, en el Trí-
duum Pasqual.

Al cap de cinquanta dies, al terme de la gran festa de
la cinquantena pasqual, el diumenge 23 de maig, cele-
brarem la solemnitat de la Pentecosta, el do que Jesús
ressuscitat fa a la seva Església: el seu Esperit Sant.

Cada diumenge ens reunirem per celebrar l'Eucaristia, com-
memorant la resurrecció del Senyor, i venerarem també la me-
mòria de la Mare de Déu en les seves festes, i la de tants germans
sants i santes que ens acompanyen en el nostre camí.

Tots els dies són sants i bons per als qui estan en gràcia de Déu.

I ja al final de l'any, el dia 28 de novembre, iniciarem un nou any litúrgic
amb la celebració del diumenge primer de l'Advent de nostre Senyor Jesu-
crist. A ell tot honor i tota glòria pels segles del segles. Amén.

LITÚRGIA I SANTORAL DE LA SETMANA

DISSABTE, 2 DE GENER (Jo 1,19-28)

El qui ve després de mi m'ha passat davant.

19:00 Missa vespertina del **DIUMENGE II DESPRÉS DE NADAL**. Parròquia.

DIUMENGE, 3 DE GENER **DIUMENGE II DESPRÉS DE NADAL (CICLE B)** (Jo 1,1-18)

El qui és la Paraula es va fer carn i plantà entre nosaltres el seu tabernacle.

12:00 Missa Major. Parròquia.

Ints. Josep Quer i Pujol.

DILLUNS, 4 DE GENER (Jo 1,35-42)

Hem trobat el Messies.

19:00 Missa. Capella de les Germanes Escolàpies.

DIMARTS, 5 DE GENER (Jo 1,43-51)

Vós sou el Fill de Déu, sou el rei d'Israel.

19:00 Missa. Capella de les Germanes Escolàpies.

DIMECRES, 6 DE GENER **L'EPIFANIA DEL SENYOR** (Mt 2,1-12)

Venim de l'Orient per adorar el vostre rei.

12:00 Missa Major. Parròquia.

Ints. Gaspar Graells, Rosario Miguel, Andreu Avel·lí Font, Maria Cardona.

DIJOUS, 7 DE GENER (Mt 4,12-17.23-25)

El Regne del cel és a prop.

19:00 Missa. Capella de les Germanes Escolàpies.

DIVENDRES, 8 DE GENER (Mc 6,34-44)

Jesús es revela com a profeta en la multiplicació dels pans.

19:00 Missa. Capella de les Germanes Escolàpies.

DISSABTE, 9 DE GENER (Mc 6,45-52)

Els deixebles veieren caminar Jesús sobre l'aigua.

17:30 Missa de difunts. Parròquia.

Ints. Hortensia Cortel Ollé, José Antonio Serrano Pareja, Lúdia Escrich Collado, Rosa Miró Simón.

19:00 Missa vespertina del **BAPTISME DEL SENYOR**. Parròquia.

Ints. Pepita Termes Martí, Jesús Quintana Mallo, Bernardino Nieto Garrido.

Comentari de l'evangeli del Diumenge II després de Nadal (Cicle B)

Avui, l'Evangeli se'ns presenta en una forma poètica i sembla oferir-nos, no solament una introducció, sinó com una síntesi de tots els elements presents en aquest llibre. Té un ritme que el fa solemne, amb paral·lelismes, similituds i repeticions buscades, i les grans idees tracen com diversos grans cercles. El punt culminant de l'exposició s'hi troba al bell mig, amb una afirmació que escau perfectament en aquest temps de Nadal: «El qui és la Paraula es va fer home i plantà entre nosaltres el seu tabernacle» (Jn 1,14).

Vol dir l'autor que Déu va assumir la condició humana i s'instal·là entre nosaltres. I en aquests dies el trobem en el si d'una família: ara a Betlem, i més endavant amb ells a l'exili d'Egipte, i després a Natzaret.

Déu ha volgut que el seu Fill comparteixi la nostra vida, i —per això— passi per totes les etapes de l'existència: en el si de la Mare, en el naixement i en el seu constant creixement (nadó, infant, adolescent, i per sempre més, Jesús, el Salvador).

I continua: «Hem contemplat la seva glòria, que li pertoca com a Fill únic del Pare, ple de gràcia i de veritat» (Ibidem). També en aquests primers moments, ho han cantat els àngels: «Glòria a Déu a dalt del cel», «i a la terra, pau» (cf. Lc 2,14). I, ara, en el fet d'estar agombolat pels seus pares: en els bolquers preparats per la Mare, en l'amorós enginy del seu pare —bo i traçut— que li ha preparat un lloc tan acollidor com ha pogut, i en les manifestacions d'afecte dels pastors que van a adorar-lo, i li fan festes i li porten regals.

Vet aquí com aquest fragment de l'Evangeli ens ofereix la Paraula de Déu —que és tota la seva Saviesa— de la qual ens fa participar, ens proporciona la Vida en Déu, en un creixement sense límit, i també la Llum que ens fa veure totes les coses del món en el seu vertader valor, des del punt de vista de Déu, amb “visió sobrenatural”, amb afectuosa gratitud a qui s'ha donat enterament als homes i dones del món, d'ençà que aparegué en aquest món, com un Infant. (Font: Mn. Ferran Blasi/evangeli.net)

Presència de Déu

Durant uns moments fixo l'atenció en la meva respiració. És el ritme de la vida que m'acompanya d'una manera discreta però incessant. Quan m'aturo és quan en prenc consciència. Amb Déu em passa una cosa semblant. Només aturant-me, ni que sigui un moment, puc percebre la seva presència discreta i incessant que em dona la Vida. Els moments de pregària no són moments per a fer, sinó per a ser: no ens esforcem per fer, recollir o posseir. No estem sols. Cada sensació és una carícia de Déu. Cada respiració és un sí al Senyor.

Libertat

Demano fer de la meva vida un cant de lloança. Que tota la meva vida sigui benedicció per a Déu i per als altres. Reposo en les seves mans per a ser transformat en do seu. Necessito deixar a fora el soroll, sobretot aquell soroll que separa, interromp, aïlla. Necessito el silenci per a ser una mica més lliure.

Consciència

Prenc consciència d'allò viscut les últimes hores, els últims dies o les últimes setmanes. Del bé que hi ha hagut i també del pecat i l'egoisme que m'han impedit estimar més. Recordo pas a pas el dia que estic vivint o els dies anteriors. Recullo i guardo tot allò que hi ha de lluminós amb gratitud. Poso atenció, també a les ombres i a allò que em diuen i demano coratge i perdó.

Que descansi en la pau del Senyor

José Luis Berjillo Herranz, que morí el dia 24 de desembre a l'edat de 58 anys.

Benvingut 2021!

Està a punt d'acomiar-se el 2020, en el qual hem viscut circumstàncies que haguessin estat impensables només un any abans.

Les circumstàncies difícils ens qüestionen, ens descol·loquen i solen provocar reaccions igualment inesperades. Perquè modifiquen l' "escenari" habitual en el qual ens movíem, fan saltar per l'aire les nostres rutines i desperten sentiments que, en general, preferim mantenir adormits: por, incertesa, frustració, pèrdua, ràbia, tristesa, enfonsament... En definitiva, aflora implacable la nostra vulnerabilitat.

Tot això fàcilment ens altera, perquè la nostra ment estima la (aparent) seguretat i el (supòsit) control de la realitat, i nostre jo llegeix qualsevol pèrdua com a "mort" i qualsevol adversitat com a amenaça.

Tot això fa que, davant circumstàncies difícils –probablement, després d'haver passat el seu primer impacte–, és més necessari que mai la cura de la lucidesa i de la mirada en profunditat, més enllà de la primera aparença i dels primeres (i inevitables) pors.

Tot comença per saber mirar, és a dir, per veure de manera ajustada. Les coses no són el que semblen. El que aflora a la superfície mai és el realment real. Més enllà de les circumstàncies i de la inquietud o dolor que ens desperten, podem escoltar en el nostre interior un missatge inequívoc: "Ets més que tot això, confia".

Davant aquesta mena de situacions, la ment sol prendre el comandament, introduint tot tipus de missatges reactius: "Això no hauria d'ocórrer", "és el pitjor que em podria haver passat", "amb això no puc sentir-me bé"... No és estrany que, davant aquesta mena de missatges, que solem creure a ulls clucs, quedem bloquejats i cecs davant la veritat del que som.

És necessari fer callar la ment per a experimentar que, passi el que passi, en nosaltres hi ha sempre "alguna cosa" que sap. I es fa manifest en el silenci mental com a llum que aporta confiança, pau, amplitud...

Aquí podem obrir-nos a comprendre que en el pla profund –en el realment real– tot està bé. La Vida no pot equivocar-se – com podria errar la Totalitat?–; encara que la nostra ment sigui incapaç d'entendre i de trobar explicacions, la Vida sap.

Des d'aquesta confiança, ens situem com a aprenents: tot el que passa porta un missatge per a nosaltres, una lliçó per aprendre. A partir d'aquí, podem començar a veure el malestar com a aliat i la dificultat com a oportunitat. Oportunitat, de què? De comprendre el que som. Tot el que ens succeeix és un mestre que tracta d'ensenyar-nos aquesta única lliçó: què sóc jo? Mentre responguem a aquest interrogant de manera errònia, persistirà el sofriment. Quan trobem la resposta adequada, podrà continuar havent-hi dolor, però el sofriment desapareixerà. Perquè el que som es troba sempre fora de perill, enmig de tota circumstància.

Quan se'ns regala veure d'aquesta manera, sorgeix la gratitud. Agraeixes el que arriba, no pel que arriba, sinó perquè arriba. No dones gràcies perquè estimes el dolor, sinó perquè aquesta circumstància que et desperta dolor és també una oportunitat. No dones gràcies perquè aprofites el que succeeix, sinó perquè et trobes alineat amb la vida –amb la realitat–, sabent-te un/una amb ella. En el silenci de la ment descobreixes que la vida no és "alguna cosa" que tens, sinó el que realment ets. I que és aquesta mateixa i única Vida la que està manifestant-se, desplegant-se i expressant-se també en aquesta circumstància que descol·loca a la teva ment i a la teva jo. En resum, dones gràcies en tota circumstància perquè t'has "rendit" a la Vida, fins a poder dir, emulant al savi Jesús de Natzaret: "Que no sigui el que jo vull, sinó el que la Vida vol".

La mirada adequada –el veure en profunditat, més enllà de l'estreta perspectiva de la ment– condueix a la confiança, a la gratitud i a l'acceptació profunda o rendició. I es plasma a viure dient sí. Sí a tot el que ve, no pel que ve, sinó perquè ve. Tot el que ve és una "disfressa" que la vida adopta per a ensenyar-nos, una vegada i una altra, que no som la forma concreta (el jo) que es veu a la mercè de les circumstàncies, sinó la mateixa Vida que sosté i es desplega en totes aquestes formes.

Enrique Martínez Lozano